

DILLUNS

El fred de diumenge a la tarda

Antoni Dalmasas

Diumenge 4 de desembre del 2005. Passen vint minuts de les vuit del vespre. Fa més d'una hora que corro per casa amb l'auricular a l'orella, simulant que faig coses, que endreço papers i poso a punt la feina per demà, fullejant l'agenda, mirant el diari, entrant i sortint del lavabo i traient plats i culleres del rentaplats. Em moc amb aquest desordre il·lògic, perquè tinc el cap pendent de la ràdio. Hem fet un gol de rebot al Vilareal a la primera part: s'han fet un gol, vaja, i guanyem. Un dia o altre perdrem, és clar, i avui feia cara que ens podia tocar ben bé, però la sort ens somriu, tenim el vent de popa, sento que diu el Puyal, però ho diu com si creués els dits, perquè no parla pas gens de joc vistós, ni de domini abassegador, com sol fer quan les coses pinten bé. Depenc del Puyal, jo, ara. I quan escolto els partits m'agafa fred. Per això m'he de moure.

Els plats van entrant a l'armari, les forquilles al calaix, a batzacs, però de moment no ens marquen. M'est mo més pensar que els nois no apreten, perquè ja els està bé, perquè van sobrats. Des de casa no ho veig tan clar, però passen els minuts sense que sembli que hi hagi problemes. Ja sé que si anés a veure el partit per televisió, potser patiria menys, però la possibilitat d'histeritzar-me enmig d'una multitud vociferant davant de la pantalla no m'ha fet mai gràcia, perquè ja pateixo prou així, fent veure que ni em va ni em ve, simulant indolència mentre em bellugo per casa. Només per dir que no vaig voler ni veure el zero-tres del camp del Madrid (me'l vaig mirar al cap de tres dies, gravat, ja ben tranquil, sabent que mirava un espectacle). A la mitja part, fa una estona, han dit que el Madrid canvia d'entrenador. Llàstima, penso. O potser no, potser encara ens divertirem més...

I de sobte, minut 26, gol: Déco, rebot i gol. Ara ja no tinc tant fred. Tot sembla dat i beneït. Ho sembla, però, és clar, no les tinc pas totes. Per animar-me, canvio el Puyal per les ràdios de Madrid, que, mentre esperen confirmar que el Madrid serà entrenat per un entrenador de segona (potser per posar-se tots al mateix nivell...), es queixen que el Barça ha fet dos penals i que haurien d'haver expulsat Márquez (al cap de poc els fan cas: l'expulsen i aleshores ve que m'agafa por, només de pensar que tinguin poders!) i que el Vilareal no mereix perdre. Volen dir que el Barça no hauria de guanyar mai ni al parxís: se'ls entén tot. Fa ràbia, sentir com un munt de comentaristes (evidentment convençuts que Catalunya no és una nació) s'esforcen a fer veure que són sincers dient que els dol tant la mala sort de Motta, que surt del camp en l'litera i que potser no podrà jugar diumenge vinent contra el Sevilla.

Torno al Puyal. La cosa transcorre amb la normalitat habitual i el partit s'acaba sense que ens facin cap gol. Hem guanyat. Respiro tranquil. Deixo els papers i tanco la ràdio. Estic cansat, com si hagués corregut per la banda durant dues hores per evitar que el Sorín pugés a l'atac com un coet i que el Riquelme fes cap passada de les seves (aquests eren nostres, oi? I al final s'hi ha afegit el Roger). Són les nou tocadés, em fa mal l'orella de l'auricular i començo a pensar que les coses potser poden anar pel bon camí. Em feia por tanta eufòria amb el partit del Madrid i amb els elogis mundials al Ronaldinho, que han anat seguits de la lesió bèstia del Xavi, més la del Motta avui, i les sancions al Déco

i el Márquez. Fins aquest vespre creia que, guanyant a aquesta gent del Vilareal, el liderat seria ferm. Ara ja no ho veig tan clar. La setmana que ve toca el Sevilla (quan el lector llegeixi això, sabrà com ha anat, la cosa, i si els lesionats han estat ben substituïts: ja començo a patir, només de pensar en l'Iniesta sense sang lluitant amb aquells destralers andalusos: el faran miques!).

Els diumenges són un patir. La tarda transcorre lenta i tensa, i quan ja és fosc i el partit s'ha acabat, torno a treure el cap al món (On són els papers? Què hi fan aquests gots a l'armari del pa? Per què he apuntat això, a l'agenda?), esgotat, atordit, sense ganes ni de sopar, maleïnt que demà ja sigui dilluns, i recordo la famosa frase que em repetia un amic, en temps obscurs: "El Barça és una passió inútil". I un rave, penso! De rebot o de xamba: ara guanyem de totes maneres. Em passen pel cap els diumenges d'altres anys i ja no tinc gens de fred. Em torna l'alegria i tot seguit em poso a pensar que dimecres tenim Champions. Me'n vaig a veure els gols per la tele!

•

ALTA SASTRERIA
DE LUXE

Plaça Sant Roc, 5
Tel. 93 725 59 29 - Sabadell